

[Kristian Nygaard.]

Endelig vil jeg gerne spørge, hvor meget man regner med, at hele ændringen vil koste i penge.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg takker for den velvillige behandling, der er blevet dette lovforslag til del. De spørgsmål, der er blevet rejst, er vistnok omtrent de samme, som det høje landsting ønskede besvaret, og jeg skal forsøge — så godt jeg kan — at besvare dem.

Det er rigtigt — som det blev hævdet —, at avancementsmulighederne er meget små for disse lærere. Jeg vil regne med, at der vel ialt er 30 lærere og 4 bestyrerstillinger. Det er klart, at dette gør, at man må indrømme, at navigationslærere har dårligere fremtidsperspektiver, med henblik på advancement i hvert fald, end statsskolelærere, end adjunkter har.

Spørgsmålet om hjemmearbejdet er jo lidt vanskeligt at besvare i al almindelighed, men jeg vil tro, at enhver lærer gennemsnitlig må have en 4—5—6 timer pr. uge — deromkring vil jeg tro, det kommer til at ligge, men der kan naturligvis være tilfælde, hvor det er mere.

Hvad angår de spørgsmål om nyansættelser, det ærede medlem hr. Kristian Nygaard rettede til mig, vil jeg svare, at det ikke er tanken, at det nedsatte timeantal skulle medføre nyansættelser — man skulle kunne klare det med det personale, man i øjeblikket har. Men naturligvis kan det spørgsmål rejse sig — dels under hensyn til hvad der er billigst og mest hensigtsmæssigt set fra statens side, rent finansielt eller undervisningsmæssigt, dels også under hensyn til, hvordan det iøvrigt arbejdsmæssigt ligger —, om man skal skride til nyansættelser; men det har altså ikke været tanken, at det lavere timeantal straks fra starten skulle medføre nyansættelser.

Hvad angår pligten til at undervise udover det fastsatte timetal, er der vel ikke tale om nogen egentlig juridisk pligt, men også for statsskolernes lærere gælder det, at man ved ansættelsen er indforstået med, at der kan blive tale om et større timeantal. Det synes jeg i og for sig ikke behøver at være bevis for, at det valgte timetal er for lavt. Der må på enhver skole være praktisk mulighed for, at man kan ændre lidt ved det, og det er da også mit indtryk, at dette lader sig gennemføre, uden at det støder på uvilje fra lærernes side.

Med disse ord håber jeg så nogenlunde at have besvaret de stillede spørgsmål, og jeg

takker endnu en gang for den velvillige behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Punkt 4 på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 355 af 20. juli 1945 om hjemrejse og ferie m. m. for søfarende

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 449).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Ved lov nr. 355 af 20. juli 1945 om hjemrejse og ferie m. m. for søfarende blev der under visse betingelser tilstået danske søfarende, der under krigen havde gjort tjeneste i dansk eller udenlandsk skib eller på anden måde havde været til disposition for krigsformål i De Forenede Nationers interesse, fri hjemrejse med underhold til deres hjemsted her i riget for statskassens regning og endvidere indtil 3 måneders ferie med løn for statskassens regning, beregnet på grundlag af varigheden af den pågældendes tjeneste under krigen.

Det var altså i mindre, dansk format en slags demobiliseringslov, der her blev gennemført, og denne lov har været udnyttet i ret stor målestok. I henhold til disse bestemmelser er der indtil nu udbetalt ydelser til ca. 3 700 søfarende, og den samlede udgift har hidtil beløbet sig til ca. 9 mill. kr.

Lovens § 2 bestemmer, at begæring om hjemrejse i henhold til § 1 skulle fremsættes overfor dansk konsul inden den 1. maj 1947. Loven indeholder derimod ikke nogen absolut frist for at oppebære ferieløn i medfør af §§ 4 og 5. Der fremkommer til stadighed enkelte henvendelser fra hjemvendte søfolk om opnåelse af ferieløn, ligesom der foreligger nogle ganske få tilfælde, hvor begæring om hjemrejse vel er indgivet rettidigt til dansk konsul, men hvor hjemrejse ikke har kunnet finde sted endnu på grund af de pågældendes sygdom.

Loven om hjemrejse og ferie m. m. for søfarende havde til formål at skaffe de søfarende, der under krigen havde været afskåret fra deres pårørende, en tiltrængt rekreation og mulighed for en ferie i hjemlandet, hvorved man tillige ønskede at give udtryk for statens og samfundets påskøn-